

LA ESPERANZA

Una consigna: guanyar la guerra i fer la Revolució.
Una bandera: la roja.
Un himne: la Internacional.

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. I DE LA J.C.I. A LES COMARQUES GIRONINES

Segona Epoca. Any II. Núm. 144.

Girona, dimarts, 4 de maig de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

Franqueig concertat

OBRERS REVOLUCIONARIS! En aquestes hores greus i de tremenda responsabilitat, apreteu els vostres rengles!

Proletaris de la C. N. T., Proletaris de la U. G. T.: la Revolució Social us pertany per igual. Defenseu-la!! Guerra al feixisme en els fronts de batalla! Guerra a la contrarrevolució i als emboscats en la reraguarda!

Els agents provocadors, al ervei del capitalisme mundial, volen dividir la classe treballadora revolucionària per tal de poder clavar la colletada alevosa a les conquestes del proletariat.

Serenitat i energia! Costi el que costi, hem d'esclafar el feixisme i em d'implantar la unió ibèrica de Repúbliques Socialistes.

Camarades del P.O.U.M. i de la J.C.I.! Camarades de la C.N.T. - F.A.I.! Camarades de la U.G.T.! Ara més que mai recordeu i obeiu la consigna que ens ha de fer triomfar:

Proletaris de tot el món, uniu-vos!!

PARLA EL P.O.U.M.

La classe treballadora enfront els atacs de la contrarrevolució

La contrarrevolució té un pla. És el que els reformistes del P.S.U.C. han anomenat el "Pla de la Victòria". Etapes d'aquest Pla són els fets ocorreguts darrerament. Intentos d'assalt a Puigcerdà per les forces d'Ordre Públic. Intent d'ocupació de la ciutat de Figueres. Excursió punitiva a Molins de Llobregat. Desarmament dels treballadors en ple carrer. I, ahir tarda, assalt armat a l'edifici de la Telefònica de la plaça de Catalunya. Provocacions de la contrarrevolució per a pulsar la capacitat de resistència de les masses treballadores. Preparatius de l'atac a fons contra les conquestes de la Revolució.

Però la resposta proletària no ha pogut ésser més contundent. Milers i milers de treballadors han tornat al carrer, arma al braç. Les fàbriques, els tallers, els magatzems... han parat el treball. Les barricades de la llibertat han tornat a sorgir a tots els llocs de la ciutat. L'esperit del 19 de juliol s'ha apoderat novament de Barcelona. La majoria dels pobles de Catalunya s'han fet ressó del gest de la capital. La classe treballadora és

força i sabrà aixafar tots els intents de la contrarrevolució.

S'ha de viure alerta amb el fusell a la mà. S'ha de mantenir aquest magnífic esperit de resistència i de lluita, garantia del nostre triomf. I s'ha d'evitar que la contrarrevolució torni aixecar el cap.

Per això:

Dimissió de Rodríguez Salas comissari d'Ordre Públic i responsable directe d'aquestes provocacions.

Anulació dels decrets d'Ordre Públic.

L'Ordre Públic a mans de la classe treballadora.

Front Obrer Revolucionari de les organitzacions que acceptin el triomf sobre el feixisme al front, la victòria de la Revolució a la reraguarda.

Creació de Comitès de Defensa de la Revolució a totes les barrriades, a totes les poblacions i a tots els llocs de treball.

El C. E. del P.O.U.M.

El C. E. de la J. C. I.

ELS OBRERS AL CARRER

Ahir, serien les tres de la tarda, guàrdies d'Assalt capitanejats per Rodríguez Salas, entraren en grup a la Telefònica. Anaven protegits per una secció de guàrdies a cavall, que restaren patrullant a la plaça de Catalunya. Rodríguez Salas manifestà que, segons ordres rebudes, anava a prendre possessió de l'edifici i dels serveis. Amb aquest motiu, segons sembla, s'han excitat extraordinàriament els ànims, i iniciat discussions que menaçaven acabar violentament. Poc després ha arribat el secretari del cap dels serveis d'Ordre Públic, company Aracil, el qual s'ha entrevistat llargament amb els que manaven les forces de policia. Mentre tant, el senyor Rodríguez Salas s'ha absentat i han arribat alguns membres responsables de la C.N.T. Durant quasi una hora estigueren reunits i segons les nostres notícies, parlaren diverses vegades per telèfon amb comitès i autoritats. El company Aracil sortí al cap d'aquest temps i cridà el camarada Torrents, delegat del P. O.U.M. a les patrulles al qual s'encarregà d'acord amb lo acordat en l'esmentada reunió, de reunir a 30 camarades de les patrulles de control que foren facilitats per les seccions 7 i 8 i que, juntament amb els guàrdies que allí es trobaven es feren càrrec de l'edifici i els serveis de la Companyia Telefònica.

Segons sembla, aquesta nit nodrits grups d'obriers es concentraren als voltants de la Comissaria del Nord.

Ingressà a l'Hospital el guàrdia d'assalt Ernest Ramon Busquets ferit de gravetat.

Districte primer: A aquest districte hi ha hagut tranquil·litat. Els obrers han aixecat algunes barricades. S'ha pogut constatar l'existència d'alguns "pacos".

Districte segon: S'han aixecat barricades al carrer de St. Pau i al carrer del Seti de 1714. No hi han hagut incidents.

Districte tercer (Sarrià): S'han aixecat barricades a la Plaça de Sarrià. Hi ha hagut tiroteigs durant la tarda i bona part de la nit. Ha estat desarmada una camioneta de guàrdies d'assalt.

Districte quart: Al carrer de Gual les Joventuts Llibertàries aixecaren una barricada. Al Passeig de St. Joan han estat llançades algunes bombes de mà, sense que es pogués apreciar qui les llançà.

Districte quint: Els obrers han aixecat barricades als carrers de Mendizábal, Hospital, St. Pau, Ronda de St. Antoni i Riera Alta. Intens tiroteig durant tota la tarda. Han estat desarmats pels obrers alguns individus que no portaven documentació.

Districte sisè: Durant la tarda s'han aixecat barricades al carrer Laporta i a altres carrers del districte. Durant aquesta nit hi ha hagut tiroteigs.

Districte setè (Sans): A la plaça d'Espanya i carretera de Sans, s'han aixecat barricades. Contra el que es deia a la plaça d'Espanya no hi ha hagut cap incident.

Districte octau (Gràcia): S'han aixecat barricades al Passeig de Gràcia, a l'entrada del carrer de Salmeron, a la Plaça de Lesseps i a can Gomis. No s'han efectuat detencions ni s'han registrat incidents d'importància.

Districte desè: S'han aixecat barricades als carrers de Pere IV, Marià Agulló, Dull, Passeig de Triomf, carrer de Pujades, front el local del P.S. O.C. els obrers han aixecat una barricada. No hi ha hagut tiroteigs.

Clot: S'aixecaren barricades i

nombroses. Els tiroteigs a mida que avançava la nit eren cada vegada més intensos. S'ha estès la vaga.

St. Andrés: Nombroses barricades front als locals de les entitats obreres i a la Rambla. Quan elements de les Patrulles de Control desarmaven a un policia, s'ha fet foc des del quartellet de la policia. Els de les patrulles han replicat energicament.

En un control de cotxes del carrer de Concepció Arenal s'han tirotejat alguns vehicles que s'han negat a detenir-se. Hi ha detinguts dos policies. Quatre companys del P.O.U.M. han resultat ferits.

Horta: Els elements de les Patrulles de Control han aixecat barricades.

A totes les barrriades industrials a mitja tarda, grups d'obriers han acudit a les fàbriques i centres de treball i a l'exposar als seus companys la situació, espontàniament tots decidiren abandonar les fàbriques i concentrar-se als seus respectius sindicats. Les tendes, bars, etc., han tancat en la seva immensa majoria.

Els locals de la C.N.T. i del P.O.U.M. s'han vist enormement concorreguts per treballadors que anaven a enterar-se de la marxa dels aconteixements. Els militants d'ambdues organitzacions s'han concentrat encara no han tingut coneixement dels fets. Entre les dues organitzacions s'han establert enllaços i comunicacions directes per a mantenir el contacte en vistes al que pogués ocórrer.

A la Comissaria de St. Gervasi els obrers aixecaren barricades.

A l'estació de França i a conseqüència d'un tiroteig resultaren dos obrers morts.

No hem pogut localitzar tots els morts i ferits qui hi han hagut.

Un comentari a un fulletó del Ministeri d'Instrucció Pública

Un petit comentari al fulletó titulat "1.º de Mayo" que el Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts ha adreçat als nens de les escoles.

Llegim en el paràgraf final: "Ahorà saben todos los niños que en el día primero de mayo de este año se funden dos fiestas: la Internacional de los trabajadores y la de la independencia de España. En ese día los españoles trabajarán no sólo para que España no dependa de los países extranjeros, sino también para que la suerte del obrero, se liberte de la voluntad de los ricos. En estos días los niños reafirmarán su sentir i su querer para con la gran causa popular, antifascista y española, que hoy se encarna en la República Democrática y Parlamentaria del Frente Popular".

A propòsit, ens vé a la memòria un fragment del parlament d'un dels companys que prengué part en el míting del passat divendres. "Una Espanya feixista restaria sota les ordres d'Itàlia i d'Alemanya. Una Espanya democràtico-burguesa, però, fora una mena de titella dels imperialismes francès i anglès. Unicament Espanya s'alliberarà del jou estranger fent triomfar la revolució socialista dintre el

El clam de la ciutat

(Ve de la pàgina 4)

Conserven ben bé l'esperit místic del fanatisme d'uns, i les convencions de classe dels altres, que els aclaparà segles i segles.

Al seu sí hi ha els llocs on els ciutadans públics per encàrrec del poble elaboren les lleis que regeix la ciutat.

Els edificis d'aquests carrerons on s'estatgen els ciutadans públics, conserva el mateix esperit que el carreró.

Les parets, els seients, les poltrones, les tarimes, malgrat els finestralls oberts, està empapat d'esperit ple d'aquesta olor.

La tormenta passada, entrà netejant l'atmosfera per un temps.

Els seients s'esgarriaren.

Aquesta olor és contaminosa. L'ésser més indiferent, acaba contaminat si viu ací dintre.

La tormenta passada no pogué enderrocar aquests llocs on la tradició de segles té arrelades conviccions que no poden surar.

Les mateixes poltrones, els mateixos seients, les mateixes tarimes, àdhuc les mateixes figures, mateix gest, mateixa farsa, i mateix pensament.

El chor d'aquestes personalitats s'engrandeix.

El clam de la ciutat emmudeix sorprés un instant, i reprèn amb més energia un tò variat.

Clama quelcom que comprén: L'enderrocament.

Les aigües límpides del riu que arrossega rera seu els desperdici de la ciutat han enrogit de sobte: la sang les ha tenyides.

El tènue enllumenat grisenc també ha variat: és roig com la sang de pària.

país i impulsant la revolució mundial".

No serà, doncs, qüestió de decidir-se per la República Democràtica i Parlamentària del Front Popular.

Si els nens arribessin a capir el raonament, segurament que ens donarien la raó.

I referint-nos al segon punt: "...para que la suerte del obrero,

se liberte de la voluntad de los ricos", constitueix, igualment, un engany.

Parlar d'exploitadors i explotats, suposa parlar de lluita de classes. Prou sap el ministre que es titula comunista, que el Front Popular i la República que ens esmenta tendeix a ofegar aquesta lluita de classes. Que és tant com dir que impossibilitarà l'emancipació del treballador, del jou capitalista.

Menys mal que els nens no arriben a interpretar la dialèctica reformista. Del contrari, restarien bocadats davant les contradiccions.

Front obrer revolucionari

Des de fa una sèrie de dies s'exterioritza una evident diferència en el camp obrer, que pot ésser progressiva per al curs successiu de la revolució. Fins avui, els comunistes oficials a tot Espanya i el Partit Socialista Unificat a Catalunya, havien assolit, sota l'abstracció de la unitat, aconseguir que els altres sectors obrers organitzats els permetessin tranquil·lament imposar llur política fraccional. Abusant de llur suports exteriors, imposaven llur política al altres, almenys llur passivitat. Per això s'explica que poguessin portar a cap la repressió contra el nostre partit a Madrid, malgrat la protesta de la C. N. T.

No obstant, han utilitzat i abusat massa de llurs procediments, fins a l'extrem de provocar una reacció defensiva en els altres sectors, els quals han començat a parlar alt i clar contra l'absorcionisme stalinista. El més interessant, per la seva significació oficial, ha estat l'article publicat per Hernández Zancajo a la «Correspondència de València» en el qual diu, que la Unió General de Treballadors a Catalunya ha caigut a mans dels burgesos. A Barcelona s'observa ja una diferenciació en el si del propi P. S. U., entre aquells que següent les normes de la U. G. T. volen ésser independents del stalinisme i aquells que per diversos conceptes hi estan completament entregats.

Es clar que cal fer la distinció deguda respecte l'abast polític d'aquestes diferenciacions, per a no induir novament error a la classe obrera. No es tracta que discrepin a l'entorn de posicions polítiques més o menys revolucionàries sinó de disputes pel proselitisme. En el terreny polític no hi ha punts fonamentals que separin els uns dels altres, encara que hem d'assenyalar el fet paradoxal que els comunistes oficials són segurament els qui mantenen una posició més reaccionària, inclús més regressiva que el reformisme clàssic.

Aquesta política que en el fons els uneix a tots és la del Front Popular; la de liquidació de les posicions de classe del proletariat. És la mateixa tàctica que ha permès de referir-se la petita burgesia que havia perdut totes les posicions el 19 de juliol, i ha facilitat la tasca de reconquistar gran part del perdut i la preparació per a noves ofensives polítiques.

No obstant, la diferència que comença, pot tenir repercussions evidents sobre l'evolució política de molts treballadors. Servirà per a fer-los comprendre gran part del que nosaltres venim dient des dels primers temps. Són molts els treballadors militants, tant en el partit comunista som en el socialista, que no han perdut ni molt menys tot l'esperit de classe. Actualment, pateixen una confusió per les previsions i les campanyes de llurs caps, però en llur fons, existeixen dubtes que poden esvair-se fins a trobar el camí just de la revolució proletària.

En les circumstàncies actuals, la tasca més immediata que se'ns imposa, és contenir l'ascens contrarevolucionari. Per tal d'aconseguir-ho, no hi ha altra tàctica ni altre procediment a seguir, que el del front obrer revolucionari. Entenem per tal cosa, la conjunció a l'entorn d'objectius immediats i molt concrets, de les organitzacions que tinguin una mateixa concepció sobre els objectius proletaris de la nostra revolució. Concretament, ens referim a una aliança circumstancial entre la C. N. T. i el P. O. U. M.

VISCALA REVOLUCIO SOCIALISTA!

PORQUE NO SE HACE LA UNION

Desde los primeros días del movimiento, la palabra unidad ha corrido de boca en boca. Los diarios con grandes titularés dicen que sin unidad no hay victoria, y la gente extrañada se pregunta si todos quieren la unidad y es necesaria, ¿por qué no se hace?

No se hace por qué quién parece ser el campeón de ésta y más grita es el que menos la quiere. Mientras grita unidad, unidad, por la espalda la traiciona, persiguiendo con los que se ha de unir. Es por esto que la unión no se hace.

Però los stalinistas que son a los que me refiero, se olvidaron de aquel refrán que dice: «Tantas veces, va el cántaro a la fuente que al fin se rompe». Y esto es lo que a ellos les ha ocurrido. Tanto han gritado sobre la unidad sin quererla, que los obreros se han dado cuenta, de ello y, ahora, cuanto más gritan unidad ya saben ellos que sus gritos son para ahogar los de protesta de los que en su nombre son atropellados. Esta palabra,

que al principio era predilecta para los obreros, ahora, cuando la pronuncian les dá asco, porque saben que la unidad es el antifaz con que se sirven para sus fines partidistas.

La unidad debe hacerse trabajando y queriéndola noblemente, con menos palabras y más hechos. Además, la unidad ha de hacerse con todas las organizaciones obreras, y con la pequeña burgesia si acepta el programa revolucionario. Que la aceptará porqué es un naufrago que espera que la tabla salvadora. Però, con católicos y simpatizantes del fascismo que sabemos de sobras que son enemigos de la revolución.

Es así como llegaremos a esta unidad tan cacareada que nos ha de dar la victoria sobre el fascismo y el triunfo de la revolución.

Todos estos artículos y buenos propósitos sobre ella, si no son sobre estas bases, son palabrejas que caen en el vacío.

J. Brunso.

Ballestar, 28-4-1937.

VIDA DEL PARTIT

Diari parlat L'ESPURNA

Portantveu del P. O. U. M. i de la J. C. I.

Emissions a un quart de vuit del vespre.

Sumari del diari parlat L'Espurna per avui dimarts.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. Ibèrica.

"La Internacional".

Editorials de "La Batalla" i de "L'Espurna".

"L'Espurna". Lectura d'un capítol del fullet "El Comunisme i el problema sexual".

Informació dels Fronts, (servei especial d'última hora).

Informació de Catalunya, de la resta d'Espanya i dels Fronts de Guerra (servei especial d'última hora).

Noticiari del Partit i de la J. C. Ibèrica.

"La Jove Guàrdia".

Sumari corresponent a l'emissió de demà dimecres a un quart de vuit del vespre.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. Ibèrica.

"La Internacional".

Editorials de "La Batalla" i de Parlament d'un company de la J. C. I.

Informació de Catalunya i de la resta d'Espanya.

Noticiari del Partit i de la J. C. Ibèrica.

"La Jove Guàrdia".

La Joventut Comunista al front de lluita

Després d'uns curts dies de permís al nostre costat, ahir retornaren al front 35 companys afiliats a la J. C. I. i que lluiten sota la bandera de la «Divisió Lenin» al sector d'Aragó.

Acompanyaven als valents minyons comunistes, cinc joves també de la J. C. I. que per primera ve-

gada van a les trinxeres, a combatre l'enemic de la classe treballadora: el feixisme.

L'acte del comiat a l'estació fou emotiu de debó.

Els combatents de la J. C. I. estaven a les finestrelles, puny clos enlaire i amb la gloriosa bandera desplegada, voleiant.

A baix a l'andana llurs mares, promeses, germanes; en fi nosaltres tots els despedirem amb una estreta de mà i fent volejar el mocador.

Amb els ulls espurnejant i humits, però amb una gran alegria al cor, entonarem la Internacional, mentre el tren arrancava, portant dins seu a aquests 40 valents comunistes que van a lluitar per la llibertat del poble.

Heus ací, la millor resposta a les iniciatives del diari social cristià.

Ha aparegut el n.º 7 de la revista de doctrina i informació «La Nueva Era». Aquest número millorat considerablement en presentació i nombre de pàgines porta l'interessant

Sumari:

Comentari polític mensual. La Dictadura del proletariat i el partido marxista revolucionario, Wolf Bertram.

El control imperialista de las fronteras españolas, M. Collinet.

Los problemas de la construcción económica del socialismo, Juan Andrade.

La experiencia de la colectivización en Cataluña, J. Oltra Picó.

No hay más que un extranjero invasor: El Capitalismo, E. G. Granell.

La situación actual de Euzkadi, J. M. Arenillas.

Bibliografía.—Revista de las revistas.—Documentos.

NOTICIARI

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de Defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui.

Girona, 4 de maig del 1937

El Comissari Delegat de Defensa
Pey Sardà

En visitar els periodistes el Comissari d'Ordre Públic els hi ha estat lliurada la següent nota:

«Davant dels fets que amb excessiva freqüència es venen succeint a la nostra ciutat, en forma de petits delictes contra la propietat, realitzats tots ells per elements despropisats i menors d'edat, aquesta Comissaria d'Ordre Públic ens complau en fer constar que han estat donades les oportunes disposicions als Agents de Policia a les seves ordres, encaminades a evitar la repetició d'aquells actes, i esperar de tots els ciutadans i en particular d'aquells que hagin resultat perjudicats, que formulin la corresponent denuncia dels fets, així com també d'aquelles persones que al seu jutí hagin pogut induir als esmentats menors a cometre'ls, davant la Comissaria d'Inspecció Vigilància d'aquesta capital, per tal d'aplicar a uns i altres les sancions a que hi hagi lloc.

Girona 3 de maig de 1937.—El Comissari d'Ordre Públic, *Amadeu Oliva.*»

ESPECTACLES

Teatre Albeniz.—Avui dimarts, dia 4, a la nit:

La «Universal» presenta,

ORO EN EL PACIFICO
per Edward Arnold, Lee Tracy i Binnie Barnes.

«Columbia» presenta,

LA AMENAZA PUBLICA
per Jean Arthur i George Murphy
La comèdia musical,
FOLLIES MARINAS

CAJA POSTAL DE AHORROS
(Con la garantía del Estado)

Los ahorros en vuestra casa o en vuestro bolsillo corren el peligro de robo o extravío. Este peligro desaparece completamente si los ingresáis en la Caja Postal de Ahorros. ¿Por qué? Porque aunque perdais la cartilla nadie puede operar con ella y la Caja Postal de Ahorros os expide un duplicado con el mismo saldo a vuestra disposición.

PARTIT SINDICALISTA

Es convoca a tots els militants del Partit, Joventut i Secció Femenina a l'Assemblea General que tindrà lloc el proper dimecres dia 5 a les 9 i mitja de la nit, baix el següent ordre del dia:

1. Lectura de l'acta anterior.
2. Nomenament de mesa de discussió.
3. Nomenament definitiu del Comitè Intercomarcal.
4. Discussió dels punts de l'ordre del dia, del Congrés que tindrà lloc a Barcelona els dies 7, 8 i 9.
5. Nomenament de delegats per assistir a dit Congrés.
6. Renovació parcial de la Junta del Partit.

7. Donar compte de la situació de les Joventuts i Secció Femenina.

8. Assumptes generals.

Tinguent en compte l'importància que tenen els diferents punts a tractar en la reunió i tinguent que fer-se uns nomenaments es necessari l'assistència de tots els militants del Partit.

El Secretariat

TROBALLA DE MINES

Ahir els encarregats de la caça i destrucció de mines submarines a la Costa Brava provocaren l'explosió de tres dels artefactes trobats darrerament en aigües catalanes.

La força expansiva de les tres mines era grandiosa com ho demostrà el fet de que en provocar l'explosió aquestes aixecaren unes grans columnes d'aigua.

A la nostra costa, principalment cap a la banda Nord que n'era plagat, va desapareixent el perill que constituïa la navegació per aquestes aigües degut a la pericia dels observadors i tècnics que es dediquen amb èxit a la seva captura i destrucció.

Ràdio Girona

EMISSIÓ DE NIT

A les 19.—Obertura. Senyals horaris pel carilló. Lectura dels editorials o cròniques diàries de *L'Autonomista* i *Front*.

A les 19'15. Diari parlat *L'Espurna* del P. O. U. M. (Informació de darrera hora dels fronts).

A les 19'40.—Emissió del Partit Sindicalista.

A les 20.—Diari parlat C. N. T.—F. A. I. (Informació dels fronts).

A les 20'25.—Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 20'40.—Servei especial d'informació de Ràdio Associació de Catalunya.

A les 21.—Comunicat oficial de la nit i altres informacions, des del Palau de la Generalitat.—Emissió del Comissariat de Propaganda de la Generalitat.

A les 21'20.—Música variada, en discos.

A les 22.—Comunicats oficials dels Ministeris de Guerra i de Marina i Aire, des de Madrid.—Servei d'informacions de R. A. de C. (eventual).

A les 22'20.—Música, selecta, en discos.

A les 23.—Fi de l'emissió.

EMISSIÓ DE SOBRETAULA

A les 13.—Obertura. Senyals pel carilló.—Música variada, en discos.

A les 13'45.—Emissió de la Delegació d'Estat Català, a Girona.

A les 14.—Comunicat oficial del matí i sumari del «Diari Oficial» des del Palau de la Generalitat.—Emissió del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya.

A les 14'20.—Servei d'informacions de Ràdio Associació de Catalunya (eventual).

A les 14'30.—Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 15.—Fi de l'emissió.

BARCELONA

Comunicat oficial de l'Aragó
El d'aquest matí

Barcelona (2 tarda).—El comunicat facilitat per la Conselleria de Defensa de la Generalitat de Catalunya és el següent:

L'enemic ha pressionat fortament per la part del Carrascal d'Igriés, sense cap novetat.

Tiroteigs i duels d'artilleria als altres sectors.

LA REUNIÓ DEL CONSELL

Barcelona.—A dos quarts de tres de la matinada ha acabat la reunió del Govern.

Els primers consellers que sortiren foren els de la C. N. T. Després, el conseller primer, Josep Terradellas, el qual en ésser interrogat pels periodistes ha dit que el secretari donaria una referència.

Tot seguit ha sortit el President Companys. Els informadors li han preguntat hi hauria una nova reunió. Ha contestat que potser es reuniria avui o demà.

—Ja veieu—ha afegit—quina és la situació actual. És insostenible. Hi ha gent armada pels carrers... No es pot permetre aquest estat de coses. Cal posar-hi remei. El Govern es veurà obligat a utilitzar les seves forces coercitives.

MADRID

Comunicat de Guerra

València, 3.—Comunicat oficial de Guerra:

Exèrcit del Centre.—A tots els fronts d'aquest exèrcit es registra lleuger foc de fusell, canó i morter, sense conseqüències per la nostra part.

Pel front de Guadalajara, l'aviació republicana bombardejà i metrallà intensament les trinxeres i posicions enemigues i en elles causà grans destroces i gran nombre de baixes.

Agrupació de Terol.—Pels fronts Centre i Sud d'aquest exèrcit hi hagué foc de fusell i canó. Es causaren a l'enemic baixes vistes.

Es passaren a les nostres files diversos paisans i un soldat amb armament.

Exèrcit del Nord.—Euskadi. Pel front Nord de Guipúscoa, continua el valent atac de les nostres tropes, i castiga durament l'enemic i especialment la resta de les banderes italianes que tan dur càstig sofriren en la jornada anterior.

Es feren diversos presoners s'agafà abundant material de guerra.

A la resta del front, es refusaren amb gran violència els atacs enemics, i s'ocasionaren els facciosos gran nombre de baixes.

Santander.—S'avançaren i milloraren notablement les nostres línies als voltants d'Espinola de Bricias. S'assaltaren diversos parapets enemics i es posaren en fuga les forces que els guarnien.

Asturies.—L'artilleria lleial canonejà amb gran eficàcia la Caserna de Pelayo, d'Oviedo, on es notava moviment de forces; i a El Escamplero es mantingué fort tiroteig i duel d'artilleria.

Es passaren a les nostres files diversos soldats amb armament. Als altres fronts, sense novetat.

Ales negres a Casp
Cinc morts i vint ferits

Les ales negres han fet una nova incursió a les poblacions pacífiques del Baix Aragó i han produït noves víctimes innocents.

Aproximadament a les tres de la matinada del diumenge cinc aparells es presentaren damunt Caspe i bombardejaren aquesta població. La incursió dels aparells feixistes causà cinc morts i una vintena de ferits. Algunes d'aquestes víctimes foren assolides per la metralla dels aparells estrangers quan es dirigien als refugis, advertits per les sirenes d'alarma.

El bombardeig durà mitja hora i a més de les víctimes assenyalades causà també alguns danys i destroces a algunes cases dels afores de la població i en conduccions elèctriques i telefòniques de poca importància, que tot seguit foren aparellades. Així, algunes d'aquestes cases, refugi humil de camperols, han estat completament destruïdes per les bombes feixistes. Aquestes se suposa que eren, gairebé totes, de vint-i-cinc quilos i altres de més. Algunes d'elles, per sort, han esclatat en ple camp i sols han produït destroces en l'airbrat i als conreus.

Del Ministeri de Marina i Aire

València, 4.—Comunicat de Marina i Aire:

Sector del Centre.—Des de tres quarts de vuit fins a tres quarts de nou del matí d'avui, fou bombardejada per un trimotor ràpid l'estació de Sigüenza, on hi havia formats quatre trens.

A dos quarts de nou, 45 aparells de bombardeig, protegits per 20 caces, efectuaren un raid sobre les trinxeres i altres posicions enemigues de Jadraque, Villanueva, Argecilla, Bujalaro, Almadrones i Sigüenza, sobre les quals llançaren més de 500 bombes.

Segons referències de les tripulacions de dits aparells de bombardeig, aquest resultà efecacíssim, i causaren als facciosos enormes destroces i gran nombre de baixes.

L'artilleria antiaèria de Jadraque féu foc contra els nostres avions, però tots aquests arribaren a les seves bases sense novetat.

Les nostres forces han volat algunes cases de Carabanchel i se n'han apoderat

Madrid, 4.—Durant la passada nit els soldats del nostre exèrcit que actuen al sector de Carabanchel han donat un audaç cop de mà a alguns reductes que ocupaven els invasors. Les nostres forces havien minat des de feia algun temps els fonaments sobre els quals s'assentaven diverses cases que formaven un grup que era una espècie de falca a les nostres files. Al mateix temps s'havien socavat també les parets mestres d'una casa de gran extensió en la qual hi havien els serveis d'una lleteria i indústries derivades de la llei. Les matèries

explosives es llançaren simultàniament davant el grup de cases format per mitja dotzena d'edificacions. Els edificis s'enderrocaren amb estrèpid i sepultaren entre les escombries a gran nombre de facciosos que ignoraven les maniobres de l'exèrcit popular. Immediatament que passaren els efectes de l'explosió, les forces republicanes es llançaren a un enèrgic contraatac sobre les cases on es trobaven els feixistes. Naturalment, ni tan sols no tractaren de defensar-se i si solament de fugir. Els edificis on estaven els reductes dels invasors quedaren al nostre poder.

Fou un petit «Breguet» el qui col·locà la bomba que enfonsà l'«España»

València, 4.—El delegat polític de la Flota Aèria Republicana, Ruiz Lecina, ha fet a un periodista interessants declaracions sobre el combat aeronaval sostingut el passat divendres a les costes de Santander i en el qual va ésser enfonsat el vaixell facciós «España».

Per creure-les d'interès, publiquem a continuació un extracte de l'esmentat interviu:

«—Hem demanat telegràficament notícies del fet—ens diu—. Fins ara sols hem rebut lacònics comunicats. Desconeixem els noms dels tripulants dels dos avions, dada molt important per a fer pública menció dels nostres herois.

—L'avió autor de la magnífica proesa serà d'una gran potència.

—No ho cregueu. Es tracta d'un petitíssim «Breguet». El bombardeig dels vaixells pirates «España» i «Velasco» l'han realitzat dos aparells destinats a la força del Nord. Encara no se sap quin dels dos ha col·locat la bomba que ha enfonsat el cuirassat facciós. El Ministre de Marina i Aire té el propòsit d'ascendir immediatament la tripulació d'ambdós aparells.

—Per acabar amb l'«España» amb tant poc temps, és de suposar que la bomba que l'encertà era d'un potència extraordinària?

—Contràriament al que es pensa, la bomba que ha enfonsat el vaixell pirata no tindria més de cent quilos; probablement sols setanta-cinc. Faig aquesta deducció tenint en compte que un aparell «Breguet» de les característiques dels que han efectuat aquest bombardeig no pot portar bombes de major pes.

—La cosa sembla que ha estat efectuada poques vegades durant les diferents guerres?

—Cap—diu Ruiz Lecina—. No es coneix en la història de l'Aviació un sol cas semblant; col·locar una bomba des d'un aparell tan poc precís com el «Breguet», bastant antic, és una empresa que sols poden efectuar un expertíssim pilot i un no menys formidable bombarder.

Els Estats Units han fet uns magnífics estudis sobre les possibilitats d'enfonsar un vaixell de guerra amb un bombardeig aeri i calculen que solament pot aconseguir-se en una proporció d'un u per mil».

ESTRANGER

Alemanya està queixosa de Anglaterra

Berna (4 tarda).—Les informacions del bombardeig criminal de Güernica per part de l'aviació alemanya, publicades amb tota la seva veracitat als periòdics anglesos, ha desvetllat una gran colera en la premsa germanica, contra Anglaterra.

El P.O.U.M. accepta un ordre: el revolucionari.

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

L'única garantia d'aquesta ordre és l'armament dels treballadors

L'ofensiva del feixisme internacional

El fet més transcendental del mes passat ha estat l'avenç de les nostres Milícies per terres de Guadajara. A penes fa mes i mig, Madrid travessa uns moments extremadament crítics que posaren en greu perill les seves comunicacions amb Llewant. Convençuts de la impossibilitat d'entrar directament a la capital, els feixistes han variat la tàctica tractant ara de cercar Madrid. A aquest fi, atacaren ja fa dies pel front del Jarama, on se'ls va contenir sense que aconseguissin llurs propòsits de travessar la carretera de València.

En veurè que l'avenç era impossible pel sector del Jarama, iniciaren l'atac per Guadalajara amb l'objecte d'enllaçar amb el Jarama i tallar així completament les comunicacions de Madrid. Aquest era el fi que perseguia el tenaç atac que s'empré per Guadalajara. De la importància que els feixistes concedien a aquesta operació, és una bona prova el fet que acumularen en aquell front les millors forces de què disposaven, millor dit, les que ells creien millors, perquè en la pràctica s'ha demostrat el poc resultat aconseguit.

Al principi, aconseguiren amb relativa facilitat avançar bastants quilòmetres de llurs posicions. Arribaren a pocs quilòmetres de distància de Guadalajara. Amenaven seriosament aquesta població. Però n'hi va haver prou que les nostres forces rebessin nous elements, perquè immediatament contraataquessin amb el resultat magnífic que tots coneixeu, i que en el propi estranger s'ha divulgat i que els mateixos feixistes són incapaces de desmentir, per molts infundis i mentides que llancin tots els dies les ràdios més procaces.

En realitat, això de Guadalajara no ha estat una derrota infligida solament als exèrcits de Franco, és a dir, als militars i falangistes espanyols, sinó una derrota al feixisme internacional, ja que eren no

res menys que forces regulars italianes les combatien contra les nostres Milícies. Per això, la derrota dels feixistes revesteix un caràcter de major importància i de més significació política. Indica també que quan les nostres forces tenen el material imprescindible per a combatre, surten victorioses de la lluita amb l'enemic.

Té un interès fonamental, la política a seguir amb els nombrosos presoners italians capturats en les darreres operacions. No creiem ni necessari dir, que cal establir una separació molt neta entre els oficials rabiosament feixistes i els soldats que han estat obligats a

combatre a Espanya, malgrat llur voluntat. Amb aquests darrers s'ha de seguir una hàbil tàctica d'atracció, que serveixi per al desenvolupament de tot un treball de descomposició en el si de l'exèrcit italià que opera a Espanya.

Heus ací com una vegada més es destaca el veritable significat internacional de la mostra revolució. Suposa el començament de la reanimació del moviment revolucionari a tots els països europeus. És clar, que precisament perquè ho comprenen perfectament, els feixismes europeus no es deixaran derrotar fàcilment a Espanya i es valdran de tots els procediments per tal d'evitar llur fracàs definitiu. No obstant, nosaltres podem esperar contra totes les accions que s'intenten, la solidaritat cada vegada més gran del proletariat internacional.

panya es mantindrà en peu.

Els feixistes entraren a Màlaga sense a penes trobar resistència. Per què?, preguntem també nosaltres. Per què l'aviació estigué absent del territori basc durant els dies primers de l'empena feixista? Per què són boicotejats, per altra banda, els fronts d'Aragó?

Són preguntes a les quals la classe treballadora vol una resposta clara.

No es poden demanar sacrificis continuats a la classe explotada quan se la manté en la ignorància d'uns successos que tenen una immensa gravetat. Cal dir-li la veritat si hom vol que segueixi donant la seva sang i la seva vida.

El proletariat no lluita pas per a la República liberaloide, fracassada i responsable principal, del que està succeint, vers la qual, alguns eterns vividors tenen interès d'encarrilar el nostre formidable moviment emancipador.

El nostre deure de revolucionaris fidels a la classe treballadora, ens obliga a consignar sincerament el que pensem d'alguns esdeveniments estranys i foscos que d'un temps ençà estan succeint.

Si es vol arribar a l'abraçada, que es digui clar, i veurem què contesta la classe treballadora.

PUIGCUVOL

EL CLAM DE LA CIUTAT

La plana fineix als seus peus al faldà mateix on resguardada de mirades pel nord-est, s'alça una petita cima amorosa vigilant-la. La tramuntana hi entra de biaix als capvespres hivernals llimant les pedres milenàries dels cloquers.

La silueta d'aquests es perfila erecte i tallant sobre la boirina humitosa que embolcalla la ciutat.

Els cloquers temps ha que no parlen: han finit llur missió.

Les veus bronzejades i cantarinnes foren arrabassades per una mà viril i llançades a l'espai. Les pedres milenàries se reberen amb un ai! llastimós sobre un cos dur, esbocinant-les.

No embrutiran més consciències.

Un dia llunyà, les llengües turbulentes del foc pietós, purificaren per sempre el cos envilit pretorià dels cloquers.

De les infinites regions de l'espai, no deixondí cap queixa, cap gemec, cap protesta d'això que iniciativa ja el començ d'un gran trasbals. La ciutat dorm, el moreig de les aigües que la par-teixen en dues davallen incansablement arrossegant rera seu els desperdus que la ciutat deixa.

Dorm la ciutat. Dolçament reposa.

Visquè dies turbulents, dies ro-

jos esperançadors i aparatosos. Dies interminables.

Un híbrid filet rogent, furtà un dia la vigilància, i brollà. La terra l'acollí amorosa endinçant-lo i fent-lo fonedís.

Els dies turbulents s'han acabat, les nits de pesadilla dels aixordadors cavalls mecànics han passat. Llur galop enfurismat que l'estemordia tota han finit, els ulls enlluernadors que aclaparaven, resten cecs. La manca d'aliments i descans els esgotà prompte.

La ciutat, però, n'està joiosa, ara pot reposar dolçament.

* * *

Es desvetlla poc a poc. Recobra la vida, primer unes veus, després un rumoreig, i finalment un clam seguit que s'alça per damunt de tot.

Clam gegantí que surt de milers de boques unificant-lo.

Un jorn, però, aquestes boques clamaran quelcom que els pertany, llavors emmudiran d'altres i la ciutat es commourà més fortament que mai.

Els carrerons empedrats condueixen al mateix lloc.

Aquests carrerons han conegut dies d'esplendor. Per a ells han passat, al curs de molts segles, personatges de tot relleu. La cera els apavimentà amb escriure.

(Segueix a la pàgina 2)

BASCONIA I ASTURIES

Fonts industrials de la guerra

L'atac furiós iniciat recentment pels feixistes contra Bilbao, no té altre objectiu que privar als braus minaires asturians dels mitjans de combat que necessiten per a mantenir la lluita.

Amb la conquesta de Bascònia, no es tracta solament de proporcionar al feixisme internacional unes matèries primeres de capital importància per a furnir les seves indústries bèliques. El propòsit va més enllà.

Es ben cert que per tal d'acabar amb la Revolució ibèrica, calia derrotar-la en els seus reductes principals: Màlaga, Astúries, Catalunya.

Màlaga ja no la tenim. Recordeu que a Màlaga, era un fet la unitat sindical, i que aquesta ciutat era la capital roja del Sud.

D'Astúries l'heroica, la màrtir, la que no vol arriar la bandera roja, la bandera de la Revolució socialista, cal al preu que sigui, acabar amb la seva intransigència i amb la rebellia del herois de l'octubre roig espanyol, que tenen en llurs carns marcada la cruel i sanguinària repressió. I a Catalunya, a la penombra de la crisi actual s'in-

tenta plantar el punyal del reformisme a l'esquena del proletariat.

Les forces mercenàries, doncs, sota la direcció de Mola i Franco, en atacar Euscadi, en realitat apunten contra la foguera revolucionària que a costa d'innombrables sacrificis, mantenen encesa els fills indomables de la terra asturiana.

Evident que Alemanya i Itàlia necessiten matèries primeres a l'efecte d'incrementar llur producció d'armament. Amb tot, aquest propòsit, aquestes quantitats fabuloses d'homes i material moderníssim, llançades contra Bascònia, va destinat, en realitat a soscar la resistència asturiana privant-la de les seves precioses i indispensables fonts d'avituallament: la indústria sidero-metallúrgica del país basc.

Els minaires asturians, ben utilitats, són invencibles. Astúries constitueix una sagnia extraordinària pel feixisme espanyol. Mentre els rojos del Nord disposin de suficients quantitats de material de combat i municions en abundància, la causa de la Revolució a Es-

Fulloté de L'Espurna 73 - El Taló de Ferro

pel que li agradava, sino perque és com un resúm de la paradoxa que era ell mateix en persona i en la concepció de sa pròpia espiritualitat. L'home capaç de recitar els versos que segueixen palpitant d'entusiasme ardent, com podia ésser només una mica de fang inconsistent, d'energia fugitiva i de forma efimera?

Joies, més joies, de més i més preu
De neixença tinc, per dret destinades,
I de les meves jornades
Vull cantar gloriós himne amb forta veu.
Si fins a la data que un déu moribund deu
Tingués de patir tota mort humana,
Hauré al menys begut, fins a perdre'n gana,
I buidat del tot ma copa de grana
Del vi del fruit meu, en tots els temps i arreu.
Dolça feminitat l'hauré saborejada,
I la sal del poder, i de l'orgull l'alçada.
El pòsit me beuria a genolls, car és bò
Del nèctar l'escalf; m'engresca i convida
Per brindar la mort, per brindar la vida.
Quan ma vida un jorn haurà estat finida,
Disposaré la copa en mans d'un altre jo.

L'ésser foragitat del jardí sense vicis,
Vaig ser jo, Senyor! Signi a llà, proscrit.
I quan s'enrunaran els amplis edificis
De la terra i del cel, llà seré, beneit,
En un món ben meu, de beutat sincera,
En el món on són les nostres dolors,
Des de nostres cridets de l'infància primera,
Fins als vespres d'amor i les nits de desig.
Es la meua sang generosa, lira
On vibra el pols d'un món no nat, però real;
Tothora agitat, per un món delira,
I apagaria el foc del teu infern bestial.
Jo sóc l'home! Humà per ma carn entera
I pel meu orgull d'ànima de fera,
I des de la nit tèbia pel escalf maternal
Fins al jorn que mon cos retornarà llà on era.
Aquest món sospitat, sang de la nostra sang,
Rebota amb la cadència que marca el nostre cant,
De l'Edèn maleeix la sed mai exhaurida,
I des d'el fons al cim capgirella la vida.
Quan ja hauré buidat la copa de vi
De tots els seus raigs d'arc de Sant Martí,
L'eterna quietud d'una nit sens fita
Serà, pel somni meu, massa petita.

L'ésser foragitat del jardí sense vicis,
Vaig ser jo, Senyor! Signi a llà, proscrit.
I quan s'enrunaran els vastos edificis
De la terra i del cel, llà seré, prescrit

En un món ben meu, de forma ideal,
En el món on són els nostres plaers,
Des d'els purs despertars d'aurora boreal
Fins als vespres d'amor i les nits de desigs. (1)

Ernest va entregar-se en excés tota la seva vida al seu ideal. S'aguantava per la seva constitució robusta que no escluiu, no obstant, la lassitud la seva mirada. Els seus cars ulls fadigats! No dormia pas més de quatre hores i mitja diàries; i malgrat això li mancava temps per a fer tot el que tenia per fer. Mai, ni un sol instant, va interrompre la seva obra de propaganda, i estava continuament compromès amb molta anticipació per a donar conferències a les organitzacions obreres. I en la campanya electoral va multiplicar-se tot l'humanament possible. La supressió de les cases editorials socialistes va privar-lo dels drets d'autor, ben magres per cert, que cobrava, i va tenir molts treballs per a trobar el necessari per a viure; car en demés de totes

(1) L'autor d'aquest poema restarà desconegut per a sempre. Aquest fragment és tot el que s'en conserva.

es seves obligacions, tenia que guanyar-se a vida. Feia moltes traduccions per a revistes científiques i filosòfiques. A la nit tornava tard i cansat de les tasques de la lluita electoral, i llavors s'absorbia en aquestes feines, i ja era ben entrada la matinada quan les deixava. I a més d'això hi havien els seus estudis. Els va continuar ins a la seva mort; era prodigiós el que arribava a estudiar.

Malgrat tot això, tenia encara temps per a estimar-me i fer-me feliç. Jo m'hi abandonava fusionant la meua vida amb la seva. Vaig aprendre la taquigrafia i la mecanografia, i vaig esdevenir la seva secretària. Molt sovint em deia que havia reixit a alleugerir-lo de la meitat de la seva feina, i per ma pròpia voluntat vaig tornar a anar a l'escola per a poder comprendre ben bé els seus treballs. Cada un s'interessava per l'altre, treballàvem de comú acord, i jugàvem plegats.

En mig de la nostra feina teníem els nostres instants de tendresa, — un parell de